

บทนำ

ชั้นบนสุดของสำนักงานใหญ่ท่าจิบานะกรู๊ป บริษัทผู้ผลิตต้นแบบ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ภายในรถยนต์รายสำคัญรายหนึ่งของญี่ปุ่น ชายหนุ่มร่างสูง ผิวขาว ไหล่กว้าง อายุราวสามสิบห้า อยู่ในชุดสูท เต็มยศ นั่งเอนหลังพิงพนักเก้าอี้เบาะหนังสีดำตัวใหญ่ บนโต๊ะทำงาน มีเครื่องคอมพิวเตอร์ตั้งโต๊ะแบบทัชสกรีนตั้งไว้ ที่หน้าจอมีข้อมูลต่างๆ ที่อัปเดตอย่างต่อเนื่อง

อีกด้านของโต๊ะทำงาน ชายหนุ่มสูงวัยกว่าหลายปีกำลังรายงาน ความคืบหน้าข้อมูลที่ได้รับมอบหมายให้ไปสืบในหนึ่งอาทิตย์ที่ผ่านมา

"หมายความว่า คุณแค่คิดว่าคนที่ผมต้องการอยู่ในประเทศไทย ี่นี้รี" เจ้าของห้องมองตรงไปยังคนตรงข้ามด้วยแวตาคมกริบที่ทำให้ อีกฝ่ายถึงกับก้มหน้าหลบตาหันไป

"ครับ"

"แล้วเขาอยู่ตรงไหนในประเทศไทย ทำอะไรอยู่ ทำไมไม่มีข้อมูล ตรงนี้มาให้ผม"

"เอ่อ...ต้องขออภัยจริงๆ ครับ ผมยังหาข้อมูลตรงนี้ไม่ได้ แม้จะ

พยายามอย่างที่สุดแล้ว ทาเคชิเงียบหายไปแบบไร้ร่องรอย เท่าที่มีข้อมูลล่าสุดคือเขาได้เดินทางไปเมืองไทยและหายตัวไปอย่างลึกลับ"

คนฟังหรีตา แต่ก่อนที่เขาจะพูดอะไรต่อ อีกฝ่ายรีบละล้าละลักอธิบายข้อมูลเพิ่มเติม "ตะ...แต่ว่า...นอกจากสืบเรื่องทาเคชิ ผมยังหาข้อมูลอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติมให้ด้วย เพื่อจะเป็นเบาะแสบ้าง ตอนนี้ มีบริษัทผลิตอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์เกี่ยวกับระบบป้องกันภัยที่เมืองไทยบริษัทหนึ่งกำลังจะผลิตสินค้าชนิดใหม่ที่มีคุณสมบัติคล้ายๆ กับสิ่งที่ทาเคชิได้ไป แต่...ผมสืบอะไรจากที่นั่นไม่ได้มากกว่านั้น การรักษาข้อมูลความลับของที่นั่นเข้มงวดมาก" คนพูดหวังว่าข้อมูลนั้นจะเรียกความสนใจให้ผู้ฟังมากขึ้น

"นั่นทำให้คุณสรุปว่าทาเคชิอาจขายข้อมูลให้บริษัทนี้?"

"ครับ หรือไม่ก็กำลังทำงานให้กับที่นี่"

ร่างสูงลุกขึ้น เผยให้เห็นว่าคนพูดเป็นคนร่างสูงใหญ่เกินกว่าชายหนุ่มเชื้อชาติญี่ปุ่นโดยเฉลี่ย เขาเอามือล้วงกระเป๋ากางเกง หันหลังให้คนที่นั่งอยู่อีกฟากของโต๊ะ มองผ่านกระจกไปยังวิวของตึกกระฟ้าหลายตึกภายนอกอย่างใช้ความคิด

"แน่ใจนะว่าคุณไม่สามารถหาข้อมูลได้มากกว่านั้นอีก"

"ครับ" คนพูดก้มหน้าลงยิ่งกว่าเดิม

คนฟังแหม่ปาก...บางที่เขาอาจต้องจัดการเรื่องนี้เอง ขณะนี้ธุรกิจของบริษัทของเขาถือว่าอยู่ตัวและสามารถดำเนินงานไปได้ด้วยตัวเองโดยอัตโนมัติ ถ้าไม่นับเรื่องที่ยังค้างคาใจเขาอยู่เกี่ยวกับทาเคชิ ทุกอย่างในชีวิตของเขาเองเรียกได้ว่าราบรื่นและประสบความสำเร็จสูงสุดในเมื่อสองเดือนก่อนซาโตรุพบว่าข้อมูลบางอย่างของบริษัทที่เพิ่งคิดค้นได้ใหม่และกำลังอยู่ระหว่างศึกษาความเป็นไปได้ในการผลิตหายไปในอย่างไร้ร่องรอยพร้อมกับทาเคชิ ผู้บริหารหนุ่มคนหนึ่งของบริษัทซึ่งมีปากเสียงกับเขาเนื่องจากต้องการเป็นหุ้นส่วนบริษัท ทาเคชิ

อ้างว่าเป็นคนคิดค้นผลิตภัณฑ์หลายอย่างของบริษัท และตนเองควร
ได้ผลประโยชน์มากกว่าการได้รับเงินเดือนเพียงอย่างเดียว

ทาเคชิหายตัวไปหลังจากไม่ได้ตำแหน่งที่ต้องการ พร้อมข้อมูล
เกี่ยวกับต้นแบบการผลิตอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อัจฉริยะแบบใหม่ที่
อาจจะพลิกโฉมหน้าระบบสมองกลแบบเดิมๆ ที่ใช้อยู่ในปัจจุบันหาก
สามารถพัฒนาต่อยอดจนสำเร็จ

"เอาข้อมูลที่คุณมีส่งมาให้ผมก็แล้วกัน ผมจะไปเมืองไทย"
ร่างสูงเอ่ยมาในที่สุด "ระหว่างนี้ขอให้คุณสืบเรื่องนี้ต่อ หากมีอะไร
เพิ่มเติมรีบแจ้งผมด่วน"

ผู้รับจ้างลุกขึ้นโค้งให้กับผู้บริหารทาเคชิบนะกรู๊ป ก่อนจะลา
กลับไป

หลังจากอีกฝ่ายปิดประตูเดินกลับออกไป ชายหนุ่มเจ้าของ
สถานที่กดโทรศัพท์ไปยังหมายเลขที่จำได้ขึ้นใจ

"ฮิเดกิ เทรอ คุณได้หรือเปล่า ฉันมีเรื่องจะปรึกษา"

"กำลังจะเข้าเวร ว่ามาสิมีอะไร" พี่ชายของซาโตรุตอบมาตามสาย
อย่างกระตือรือร้นเพราะกำลังห้วงน้องชายคนนี้อยู่พอดี "ยานอนหลับ
มันมีไซต์เอฟเฟกต์ทำให้นายปวดหัวหรือไง หรือว่าอย่างอื่น"

"เปล่า...จะบอกว่าฉันจะเดินทางไปเมืองไทยสักพัก"

"เฮ้ย จริงหรือ แสดงว่านายยอมทิ้งงาน ตกใจจะไปพักผ่อน
อย่างที่ฉันบอกใช้ไหม ดีแล้วละ มันจะดีกับอาการป่วยของนายนะ
ฉันคิดว่า..."

"เดี๋ยวก่อน" ซาโตรุขัดจังหวะพี่ชายก่อนที่จะพูดอะไรมากไป
กว่านั้น "ที่ฉันโทรมาเพราะต้องการให้นายสั่งยาเพื่อให้สักอาทิตย์หนึ่ง
หรือมากกว่านั้น ...ฉันจะไปธุระจำเป็นเร่งด่วน ไม่ได้ไปเที่ยวอย่าง
ที่นายบอก"

"อะไรนะ!" เสียงพี่ชายโวยวายมาตามสาย "นายจะทำงานอีกรี"

นี่ไม่เชื่อกันบ้างหรือไงว่านายทำงานหนักเกินไปแล้ว อากาศนอนไม่หลับ แล้วก็ปวดหัวจนอาเจียนนั่นแหละแปลว่าเครียดสุดๆ แล้วนะ นายต้องหาเวลาพักผ่อนมากกว่านี้ เข้าใจไหม ดูอย่างฉันสิ ฉันเป็นหมอ แต่ยังหาทางต่อรองจนมีเวลาไปเที่ยวไหนต่อไหนออกบ่อย"

ลูกชายของตระกูลหาจิบานะเป็นคนหัวดีทั้งคู่ ฮิเดกิเป็นแพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านการรักษาระบบปลายประสาท แต่เลือกไปใช้ชีวิตเป็นหมออยู่ในจังหวัดห่างไกล และยังทำงานเป็นอาสาสมัครเพื่อช่วยสังคมไปด้วย เขามีครอบครัวที่น่ารักและลูกสาวอีกสองคน ในขณะที่น้องชายเป็นคนตรงกันข้าม ซาโตะคาดหวังความก้าวหน้าให้ตัวเองแบบสูงสุด เขาเริ่มทำธุรกิจของตนเองครั้งแรกตั้งแต่เรียนปีสาม และเป็นเจ้าของธุรกิจใหญ่โตตั้งแต่อายุยังไม่ถึงสามสิบ แต่นั่นมันต้องแลกมาด้วยความเครียดที่ไม่คุ้มค่าเลยในความคิดของหมออย่างฮิเดกิ

"ฉันมีเรื่องงานจะต้องไปทำนิดหน่อย จำเป็นต้องเดินทางจริงๆ"

"เมืองไทยสวยจะตาย ฉันไปเที่ยวมาสามครั้งแล้วยังติดใจไม่หายไหนๆ นายจะไปแล้วก็หาเวลาไปพักผ่อนบ้าง ถ้าจะให้ดีพาสาวยไปด้วยสักคน ส่วนนายเดี๋ยวฉันจะสั่งไวให้ แล้วช่วยกินให้มันครบโดสด้วยจะได้รีบๆ หายเสียนี่ เข้าใจไหม"

หลังจากออกหักมีอันเลิกรากับคนรักไปเมื่อหลายปีก่อน ฮิเดกิไม่เคยได้ข่าวว่าน้องชายคบผู้หญิงคนไหนจริงจังอีก ผู้หญิงคนแล้วคนเล่าต่างผ่านมาและผ่านไปอย่างรวดเร็ว ทำให้น้องชายผู้ร่ำรวยของเขากลายเป็นคนอารมณ์ร้าย มุ่งมั่นทะยานอยากจะทำรวยโดยไม่สนใจเรื่องอื่น นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่งที่ฮิเดกิคิดว่าเป็นสาเหตุความเครียดของน้องชาย

"ครับ คุณหมอใหญ่" ชายหนุ่มเจ้าของธุรกิจใหญ่อมยิ้ม ใบหน้าขริ้มดูผ่อนคลายอย่างที่ผู้คนในบริษัทไม่ค่อยได้พบเห็นบ่อยนัก

"ฉันมีเพื่อนเป็นหมออยู่เมืองไทยคนหนึ่ง เป็นหมอทางด้าน

จิตวิทยาที่เก่งมาก เดี่ยวจะติดต่อให้นายไปบำบัดกับเขาด้วยก็แล้วกัน"

"บำบัด? ฉันไม่ได้เป็นโรคจิตนะ" น้ำเสียงคนพูดเครียดขึ้นมา นิดหนึ่งเมื่อพี่ชายเอ่ยถึงจิตแพทย์

เสียงหัวเราะจากปลายสาย "นายจะคิดยังไงก็เรื่องของนาย แต่ อารมณ์หงุดหงิดง่าย นอนไม่หลับ เครียดจนอ้วก ก็เข้าข่ายของคำว่า ผิดปกติทางจิตมากแล้วละ" พี่ชายพูดตามตรงแบบไม่เกรงใจ

หลังจากรับปากแบบไม่เต็มใจนักว่าจะลองไปปรึกษาหมอที่ เมืองไทยเรื่องอาการผิดปกติของตัวเอง ซาโตรูกิเปิดเอกสารที่ได้รับ จากนักสืบเอกชน เขาเปิดมาถึงข้อมูลเกี่ยวกับบริษัทเป้าหมายที่นักสืบ คิดว่าอาจจะซื้อข้อมูลของทาเคชิไป...บริษัทแห่งนี้มีเจ้าของเป็นนักธุรกิจ หนุ่มที่ประสบความสำเร็จอย่างรวดเร็วชื่อติสธร์น เขาทำธุรกิจเกี่ยวกับการ จัดทำระบบป้องกันการโจรกรรม กิจการเจริญเติบโตได้ดีในระยะ สองสามเดือนที่ผ่านมา

ถ้าหากบริษัทแห่งนี้ซื้อผลงานของเขาที่ถูกขโมยไปจริง ก็คงต้อง ปรึกษาฝ่ายกฎหมายหาทางดำเนินการจนถึงที่สุด แต่หากไม่ใช่ บริษัท นี้ก็น่าสนใจลงทุนด้วยไม่น้อย ชายหนุ่มสรุปว่าอย่างไรก็คุ้มสำหรับการ เดินทางไปสืบเรื่องนี้เพิ่มด้วยตนเอง ถึงแม้มันจะเป็นการเดินทางไป ประเทศไทย ประเทศที่เขาไม่เคยคิดจะเหยียบย่างไปเลยก็ตามเถอะ

ความทรงจำหลายปีก่อนเกี่ยวกับผู้หญิงคนหนึ่งการสอนให้เขารู้จัก ทั้งความรักและภาษาไทย และมีอันต้องเลิกรักกันแบบไม่คืนทำให้ เขารู้สึกยกแอสยทุกครั้งี่พุดถึงประเทศเล็กๆ ที่คนรอบตัวมักจะพุด ว่ามันมีแต่ความสวยงาม มีแต่คนน้ำใจดีประเทศนั้น

เลยเที่ยงคืนมาหลายชั่วโมงแล้ว หญิงสาวร่างเล็ก ผมยวหยุกคก ถึงกลางหลัง นุ่งกางเกงขาสั้นกับเสื้อยืดสายเดี่ยวสบายๆ กำลังฮัมเพลง

เบาๆ อยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์ มือของเธออยู่ที่เมาส์และคลิกมันเป็นระยะๆ ซึ่งทำให้ภาพรูปร่างเว็บไซต์ที่ยังไม่มีข้อมูลสมบูรณ์ดีนักค่อยๆ เปลี่ยนสีและรูปแบบไปตามจินตนาการของเจ้าของ หลายครั้งที่เธอวางเมาส์ ลุกออกมายืนดูอยู่ห่างนิดหนึ่งเพื่อจะพิจารณาว่าภาพรวมของงานตรงหน้านั้นดีพอหรือยัง

ยังไม่ดีพอ แต่ก็ดีกว่าเมื่อวานมาก พรุ่งนี้คงพอจะเอาไปปริ้นต์ได้

เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้นทำลายความเงียบ หญิงสาวยกมันขึ้นมาดู เมื่อเห็นว่าเป็นชื่อที่เมมไว้ก็กดรับทันที

"สวัสดีค่ะแม่ คิดถึงแม่จัง" คนพูดคลี่ยิ้ม นั่นทำให้ดวงหน้ารูปไปรษณีย์กระจ่างใสขึ้นอีกหลายเท่า

"สวัสดีจะยัยนิ นี่ยังไม่นอนอีกแล้วใช่ไหม ทำงานดีก็ เดี่ยวก็ ผิวเสีย ตาคล้า ไม่สวยหรือเรา"

"งานด่วนค่ะแม่ แล้วแม่ล่ะคะ" หญิงสาวเหลือบดูนาฬิกา ป่านนี้ที่โน่นคงประมาณบ่ายสองเท่านั้น

"เพิ่งกลับจากซื้อป๊อปปิ้งจ๋า" น้ำเสียงคนพูดร่าเริงราวกับสาวรุ่น หญิงสาวผู้รับสายคลี่ยิ้ม ก่อนจะเดินไปทรุดนั่งที่ปลายเตียง "เป็นไงคะ ซื้อป๊อปปิ้งหมดห้างเลยไหม"

"ไม่หรอกน่า คราวนี้แม่เพิ่งไปซื้ออุปกรณ์กอล์ฟชุดใหม่ กะว่าจะลองเล่นจริงๆ จังๆ เสียที"

"แม่ล่ะจะเล่นกอล์ฟ" เสียงของสาวน้อยกึ่งซนกึ่งแปลกใจสุดๆ "เดี๋ยวผิวแม่อีกก็เสียหมดหรอก"

"ไม่เป็นไรหรอกจ๊ะ อเล็กซ์อยากให้แม่เล่นกับเขา เราจะได้อยู่ด้วยกันตลอดเวลาไงล่ะ" น้ำเสียงคนพูดแสดงว่ากำลังอินเลิฟแบบสุดๆ การเอ่ยถึงใครอีกคนทำให้หนิคำหนึ่ง แม้มปากนิดๆ แต่ดูเหมือนปลายสายจากต่างประเทศจะไม่ได้สนใจ ยังคงเล่าอะไรไปเรื่อย ๆ อย่างออกรส

จากน้ำเสียงแม่ของเธอดูมีความสุขมาก ใครจะไปรู้ว่าเมื่อไม่กี่เดือนที่ผ่านมา แม่เพิ่งร้องไห้แบบจะเป็นจะตายเพราะเลิกกับคนรักคนก่อนซึ่งรักๆ เลิกๆ กันมาสักสองปีแล้ว ถ้าหากนับว่าเป็นสามี อเล็กซ์นี่ก็คงเป็นสามีคนที่สี่ ไม่นับรวมหนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่ที่เข้ามาจีบแม่ประปรายอีกหลายคน

"แม่จะโทรมาถามนิว่าอยากมาเที่ยวอเมริกาช่วงคริสต์มาสนี้ไหม แม่จะส่งตัวไปให้ มีหนุ่มๆ ที่นี่หลายคนแม่คิดว่าลูกอาจจะสนใจก็ได้" ประโยคนั้นทำให้ลูกสาวได้สติ "นิไม่สนใจหนุ่มไทยเรื่องมาก แต่...แต่อาจจะสนใจหนุ่มตาน้ำข้าวช่างเอาใจบ้างก็ได้"

ลูกสาวกับแม่ต่างกันสุดขั้ว นิคาหนีผู้ชายทุกคนที่มีท่าทีจะเข้ามาจีบ ไม่ชอบแต่งตัวแต่งหน้า และสนใจแต่กับงาน

"ไม่ค่ะ" เธอตอบทันทีแบบไม่ต้องคิด น้ำเสียงคนพูดซ่อนความเสียใจไว้ไม่มิด แม่พูดแบบนี้แสดงว่าคงไม่กลับมาเมืองไทยช่วงปลายปีนี้ และเธอคงต้องอยู่ฉลองปีใหม่นคนเดียวอีกแล้ว

...แม่ก็เป็นแบบนี้ หากอยู่ในช่วงอินเลิฟก็จะลืมทุกสิ่งทุกอย่าง...
แม่แต่ลูกสาวคนเดียวของท่าน

"ว่า แยกจ้จ แม่กับอเล็กซ์กะว่าจะมีงานเลี้ยงเล็กๆ กับญาติๆ ของเขา เสียหน่อย แม่อยากให้เห็นมานะ คิดถึงจะแย่ ส่วนงานนะ ถ้ามันมากหนักก็ลาออกเสียเถอะ ลูกสาวคนเดียวของแม่ แม่เลี้ยงได้นะจ๊ะ"

น้ำเสียงคนพูดอดอ่อนราวกับสาวอายุสิบแปด ...คำพูดแบบนี้แหละที่ทำให้หนุ่มๆ เคลิ้ม แม่เลี้ยงได้ แต่ที่แม่ทำไม่ได้คือเปิดเผยว่าเธอเป็นลูก...

ปจวรี แม่ของนิคาเป็นนางเอกที่มีชื่อเสียงมากเมื่อรวयीสิบปีก่อน และยังมีงานแสดงในบทอื่นๆ ที่รองๆ ลงมาอยู่เป็นระยะ ระยะเวลาหลายปีในวงการไม่ทำให้ความสวยของเธอลดลง แต่กลับเพิ่มความมีเสน่ห์เข้ายวนใจแบบดึงดูดใจชายหนุ่มต่างๆ ให้เข้ามาหาไม่ขาดสาย

เพราะการเป็นนางเอกทำให้ปจรรย์ต้องปิดบังเรื่องการมีครอบครัวไม่ให้ใครรู้ ยิ่งเธอมีลูกโดยไม่มีพ่อยิ่งต้องปิดเป็นความลับสุดยอด

นิศาก็เติบโตขึ้นมาท่ามกลางความลับสนว่าพ่อของเธอเป็นใครกันแน่ ซึ่งหญิงสาวพยายามเวียนถามไถ่ผู้เป็นแม่หลายรอบ แต่ก็ไม่ได้คำตอบอะไรชัดเจน

เธอถูกส่งไปเรียนโรงเรียนต่างจังหวัดและอาศัยอยู่กับป้าและลุงเขยซึ่งมีลูกชายเพียงคนเดียวตั้งแต่เด็ก ถึงแม่ป้าและลุงจะมีฐานะไม่ดีนัก แต่ทั้งคู่ก็รักและดูแลนิศาราวกับลูก ซึ่งสมัยนั้นแม่แทบไม่มีเวลาไปเยี่ยมไปหาเพราะกำลังมีชื่อเสียง มีงานถ่ายละครที่ไม่เป็นเวลา การไปแต่ละครั้งก็ต้องหลบชาวบ้านไม่ให้รู้เห็น

จนกระทั่งเด็กหญิงนิศาก็เริ่มเขียนจดหมายได้ เธอจึงใช้การเขียนจดหมายติดต่อกับแม่เป็นหลัก นั่นทำให้ลูกสาวและแม่ได้ใกล้ชิดกันมากขึ้น ถึงแม่จะไม่ใช้ทางกาย

ปจรรย์รักและหวังใยลูกสาว แต่เธอก็เป็นคนอ่อนแอเกินที่จะทิ้งอนาคตอันสดใสในวงการบันเทิงและทุกอย่างที่มีในตอนนั้นเพื่อมาใช้ชีวิตแบบไม่รู้จะทำมาหากินอะไรพร้อมดูแลลูกสาวคนเดียว เธอตอบจดหมายของลูกทุกฉบับ ส่งของขวัญและค่าเลี้ยงดูมาให้อย่างสม่ำเสมอ

เด็กหญิงนิศาก็โตเป็นสาวและส่อเค้าจะสวยเหมือนแม่ เริ่มมีเด็กหนุ่มเข้ามาเดินตาม ตอนแรกๆ เธอก็ไม่เข้าใจว่าเด็กผู้ชายที่ยังไม่โตเป็นหนุ่มเต็มตัวพวกนั้นมาตามเธอทำไม แต่พอรู้ความจริงก็ทำให้เธอเปลี่ยนตัวเองจนกลายเป็นเด็กหญิงที่หน้าตาเรียบๆ แต่งตัวเซ็กซี่ ไม่น่าสนใจเพื่อปกปิดตัวเองทันที

ขึ้นมัธยมปลาย นิศายังเป็นเด็กสาวเก็บตัวเงียบๆ ไม่ค่อยพูด ไม่ชอบสังคม เธอสอบติดมหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ นั่นทำให้เธอต้องมาอยู่กับลุงและป้าสะใภ้ที่ให้การดูแลแตกต่างจากป้าและลุงเขย

ที่ต่างจังหวัดอย่างสิ้นเชิง นิดาไม่เคยปรึกษาเรื่องที่บ้านซะไ้เป็นคนงกเอาแต่ได้ และใช้ให้ทำงานบ้านทุกอย่างเพื่อแลกกับที่พักที่ไม่ได้สะดวกสบายอะไรนัก เพราะไม่อยากให้แม่ไม่สบายใจ

จนถึงปัจจุบัน ความจำเป็นที่จะปิดบังฐานะของลูกสาวหมดไป แต่นิดาก็เคยชินเสียแล้วกับการทำตัวเหมือนเป็นญาติห่างๆ ของแม่มากกว่าจะเป็นลูกสาว

นิดาทถามถึงพ่ออีกครั้งเมื่อวันรับปริญญา ปาจารย์ตอบเพียงว่าพ่อมีความจำเป็นอย่างมากที่ไม่สามารถรับนิดาเป็นลูกได้ ขอให้นิดาคิดเสียว่าไม่มีผู้ชายคนนั้นอยู่ในโลก สีหน้าของแม่สื่อชัดให้รู้สึกได้ว่าแม่เหนื่อยใจในความไม่ใส่ใจของพ่ออยู่ไม่น้อย นั่นทำให้เธอไม่กล้าถามถึงผู้ชายคนนั้นอีก

‘นี่ย้ายมาอยู่กับแม่ใหม่ แม่ซื้อคอนโดฯ ขนาดสองห้องนอนไว้ห้องหนึ่ง’ วันหนึ่งแม่ของเธอก็โทรมาบอกสั้นๆ แบบนั้น

แวบแรกหญิงสาวรู้สึกดีใจ แต่ความรู้สึกต่อมาก็คือความกังวล เพราะทั้งเธอและแม่ไม่เคยใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันเลย หากต้องอยู่ร่วมกันจริงๆ จะเกิดอะไรขึ้นบ้างก็ไม่รู้

‘ไม่ดีกว่าค่ะแม่ พี่บ๊องกำลังจะไปต่างประเทศ เค้าจะยกคอนโดฯ ของเค้าให้หนูแลสองปีเป็นอย่างน้อย หนูคิดว่าจะไปอยู่ที่นั่นค่ะ’ นิดาหมายถึงปกป้อง ลูกชายของป้าปราณี พี่สาวของแม่ซึ่งเธอไปอาศัยอยู่ด้วยแต่เล็กแต่น้อย ปกป้องเป็นสถาปนิก และซื้อคอนโดฯ แห่งนี้ไว้เพื่อจะเป็นเรือนหอ แต่มีเหตุที่ทำให้งานแต่งงานล่มกลางคัน คอนโดฯ ที่ซื้อไว้จึงว่างลง โดยที่ชายหนุ่มปวดร้าวกินจะเข้าไปอยู่เอง

‘แต่ว่า’

‘ถ้าแม่คิดถึง แม่ก็มาค้างกับนี้ได้นี่คะ ห้องนี้ก็ออกจะกว้าง นอนได้สบายๆ’

ปาจารย์ดีใจให้ลูกสาวไปอยู่ด้วยอีกหลายครั้ง แต่นิดายังยืนยัน

คำเดิม ระยะเวลาหลังดาราสาวจึงต้องเป็นฝ่ายไปพบกับลูกสาวเมื่อคิดถึง หรือมีเรื่องหนุ่มคนล่าสุดของเธอจะปรึกษา

"อ้าว ว่าไงนิ เจียบไปเลย สรุพบว่าจะให้แม่ส่งตัวไปให้ไหม" เสียง ปลายสายปลุกให้ตื่นจากภวังค์

"แล้วแม่ไม่ต้องกลับมาทำงานที่เมืองไทยหรือคะ"

อีกฝ่ายหนึ่งไปหลายวินาที "แม่เคลียร์ทุกอย่างตั้งแต่มาแล้วจะ ถ้าทุกอย่างโอเคแม่อาจจะออกจากวงการแล้วละ เบื่อๆ ทุกอย่างมีแต่ เรื่องหลอกลวง อยากจะลองอยู่ที่อเมริกาที่สักพัก นิจำ แม่รู้สึก ว่า เจอคนที่ใช่แล้วจริงๆ นะ"

ทุกครั้งแม่ก็พูดแบบนี้ แม่รู้สึกเหมือนเจอผู้ชายที่ใช้ที่ค้นหา มาตลอดชีวิต แต่ใช้เวลาไม่ถึงปีทุกอย่างก็เปลี่ยนใหม่ เรื่องรักๆ เลิกๆ และผู้ชายคนใหม่ของท่านจึงไม่ใช่เรื่องที่ลูกสาวคนเดียวคนนี้จะ ใส่ใจนัก

"นิ เป็นอะไรหรือเปล่าลูก ทำไมเจียบๆ ไป"

"เปล่าคะ เทียวให้สนุกนะคะ ไม่ต้องห่วงนิ นืออยู่ได้สบาย มาก สำหรับคริสต์มาส ขอเป็นของขวัญกล่องใหญ่ๆ แทนตัวเครื่องบิน ก็แล้วกันคะ แม่กลับมาเมื่อไหร่ เราค่อยไปกินข้าวด้วยกันก็ได้"

"สรุปว่าไม่มาเธอ"

"คะ ขอขอบคุณนะคะ แต่นิติดงานคะ ไม่ไปดีกว่า"

น้ำเสียงของแม่ร้ายแรงเป็นปกติเมื่อลูกสาวสรุปแบบนี้ เธอ สอบถามความเป็นไปของลูกสาวอีกสองสามประโยคก่อนจะวางสาย

นินาเดินไปซงเครื่องตีร์ร้อนๆ ให้ตัวเองก่อนจะกลับมานั่งทำงาน ต่อ บอกตัวเองว่าปลายปีนี้คงต้องอยู่คนเดียวแบบเหงๆ เหมือนเดิม อีกแล้ว...